

A váltótörvény ismeri ugyan (15. §.) a behajtás végetti forgatmányt, a meghatalmazási „forgatmányos nem a saját nevében, hanem csak mint a forgató meghatalmazottja, ennek nevében lép fel, minélfogva a forgató személye ellen éppugy tehetők, mint ha a forgató maga lépne fel (lásd: Nagy Ferenc: Váltójog kézikönyve 220. oldal)“.

A bizomány az egyetlen jogügylet, amelynél a bizományos a megbizótól nyert felhatalmazás folytán fel van jogosítva arra, hogy az ügyletet saját nevében, de más részére megkösse, de a bizománynak eddig csupán a kereskedelmi ügyek terén volt szerepe, a bizomány mint a perjog és magánjog terén szereplő jogügylet eddigi gyakorlatunk szerint teljesen szokatlan. Az új jogi intézménynek bátran adhatjuk a „perjogi bizomány“ elnevezést, a mely „perjogi bizományt“ reméljük a hivatkozott curiai ítéleten kívül más jogforrást szankcionálni nem fog.

A fentebb kifejtettekből összehasonlítva a „perjogi bizományt“ a magyar magánjog eddig általunk ismert jogügyleteivel, jogi alakzataival, megállapíthatjuk, hogy ez az új jogintézmény sem az egyik, sem a másik jogi alakzat alá nem vonható. Abban talán igaza van a kir. Curia fentebb idézett ítéleti indokolásának, hogy „nincsen törvényes akadálya annak“, hogy ez a jogi csodaszülött a világra jöjjön, tekintettel arra, hogy codifikált magánjogunk nincsen, de talán hozzáfűzhetjük azt is, hogy a „perjogi bizomány“ intézményének törvényes alapja sincsen és a jogszokás, a joggyakorlat és így a magyar magánjog eddigi jogforrásaival sem egyeztethető össze.

Dr. Katona Gábor.

(Folytatjuk.)

Ügyvédség.

Az Országos Kamarai Értekezlet. Május hó 30-án folyt le a Budapesti Ügyvédi Kamara disztermében dr. Papp József elnöklése alatt a kamarák országos értekezlete. Az elnök néhány kegyeletes szóval emlékezett meg Vázsonyi Vilmosról, méltatva nagy ügyvédi érdemeit. Megemlékezését az Országos Értekezlet felállva, megilletődéssel hallgatta végig. Ezután az elnök rámutatott arra a körülményre, hogy a jelen értekezlet az ország ötezer ügyvédjének mandatáriusaként tekintendő és így fokozott feladat hárul reá, mert elsőnek azt kell az elnöki székéből konstatálni, hogy soha még ilyen nyomorban a magyar ügyvédség nem volt, mint a jelen időkbén és semmiféle szó nem elég ahhoz, hogy elég pesszimiztikus képet fes-

sünk az ügyvédség helyzetéről és azért duplán elszomorító az a tény, hogy az igazságügyi tárca budgetvitája folyamán, jóllehet a nemzetgyűlésnek ötven ügyvédtagja van, egyetlenegy szó sem hangzott el sem az ügyvédek nyomoráról, sem arról, hogy hogy kellene az ügyvédeken segíteni. Majd átadta a szót dr. Grünhut Árminnak, a Budapesti Ügyvédi Kamara ügyészének, aki határozati javaslatot terjesztett elő, amelyben újra megszövegezi mindazokat a sérelmeket, amelyeknek sürgős orvoslását most már rövidebb idő alatt és nyomatékosan kéri az értekezlet. A vita kapcsán dr. Rózsa Andor indítványára pótlólag bevették a felterjesztésbe azt is, hogy az ügyvédség egyeteme egyhangulag kívánja az esküdtszék intézményének visszaállítását. Ezután áttértek az ügyvédi díjszabás kérdésének ismertetésére. Dr. Popper Tódor előadta azt a rengeteg sérelmet, amelyet az ügyvédség az évek folyamán eltűrt. Egy három pontból álló javaslatot terjesztett elő, melynek első pontja értelmében az ügyvédi kamarák tagértekezlete kéri kimondani, hogy a költségek az ügyvédet saját jogán illessék meg és hogy a Ppé. 18. §-a ilyen irányban hatályosabbá módosíttassék. A kérdéshez dr. Blauner Mór szólalt hozzá, aki különösen a felsőbirósági ügyvédi díj megállapítását tette éles bírálat tárgyává. Hegedűs Jenő (Debrecen) az előadó indítványával szemben azt indítványozta, hogy e kérdés vétessék le a napirendről. mert a mai kormány olyan ügyvédelles, hogy tőle semminemű orvosiást várni nem lehet és hogyha ma rendeznék az ügyvédi munka díjazásának kérdését, az az ügyvédekre nézve csak sérelmes és rossz lenne. Dr. Perényi Zsigmond, dr. Teller Miksa és mások felszólalása után az értekezlet úgy határozott, hogy dr. Hegedűs Jenő indítványát tette magáévá. A napirend utolsó pontja gyanánt az okirati kényszerről szóló javaslat tárgyalatott, amelyet különösen dr. Lakatos Gyula bíralt éles hangon, kimutatva azt, hogy a javaslat az ügyvédség rovására részint a közjegyzőket, részint a községi jegyzőket kívánja favorizálni és őket illegitim keresethez juttatni. A Budapesti Ügyvédek Reformszövetsége nevében dr. Wolff Ernő határozati javaslatot terjesztett elő, hogy a napirendről a javaslat vétessék le. Többek hozzászólása után azután az eredeti előadói javaslat fogadtatott el azzal, hogy az értekezlet kéri az igazságügyminisztert, hogy az okirati kényszerről szóló javaslat ez idő szerint ne tárgyalatassék és tárgyalás esetén figyelembe vegye a tagértekezleten elhangzottakat és eliminálja a mostani javaslatban levő ügyvédelles tendenciát.